

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 7 2019, nummers 175 – 200 dinsdag 19 februari 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Handhaving	6
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
8.40- en 8.42-AMvB's	9
Planschade	9
Natuurbescherming	9

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Openbare Orde.....	10
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	11
Bijstand	13
Sociale zekerheid overig.....	14
Bestuursrecht overig.....	16
Belastingdienst-Toeslagen.....	16
Verklaring omtrent het gedrag.....	17
Wet openbaarheid van bestuur	17
Subsidie	18
Vreemdelingenrecht	19
Regulier.....	19
Asiel.....	20
Richtlijnen en verordeningen.....	21
Vreemdelingenbewaring	22

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 175

ABRS, 13-02-2019, 201802588/1/A2

college van gedeputeerde staten van Fryslân.

Awb 6:7

BEZWAARTERMIJN. Niet aangetekende verzending. Voor de postbezorging met Caparis Business Post zoals in dit geval dient niet van hetzelfde uitgangspunt te worden uitgegaan als voor de postbezorging met PostNL. Dat betekent dat het college niet alleen de verzending maar ook de ontvangst van de brieven aannemelijk dient te maken.

Besluiten waarbij het college aan Tape-it-easy Ltd. en andere verleende subsidies op grond van de Subsidieregeling Wurkje foar Fryslân ambtshalve op nihil heeft vastgesteld en daarbij **de verleende subsidiebedragen van vijfmaal € 14.300,00 heeft teruggevorderd. (...)**

7. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 10 mei 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BO4617](#) en 30 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1771](#), geldt als uitgangspunt dat, in het geval van niet aangetekende verzending van een besluit of een ander rechtens van belang zijnd document, het bestuursorgaan aannemelijk dient te maken dat het desbetreffende stuk is verzonden. De omstandigheid dat per post verzonden stukken in de regel op het daarop vermelde adres van de geadresseerde worden bezorgd, rechtvaardigt het vermoeden van ontvangst van het besluit of ander relevant document op dat adres. Dit brengt mee dat het bestuursorgaan in eerste instantie kan volstaan met het aannemelijk maken van verzending naar het juiste adres. Indien het bestuursorgaan de verzending naar het juiste adres aannemelijk heeft gemaakt, ligt het vervolgens op de weg van de geadresseerde voormeld vermoeden te ontzenuwen. Hiertoe dient de geadresseerde feiten te stellen op grond waarvan de ontvangst redelijkerwijs kan worden betwijfeld.

Het uitgangspunt zoals dat hiervoor in rechtsoverweging 7 is weergegeven, gaat uit van verzending van de post met PostNL. PostNL is aangewezen als zogenoemde verlener van de universele postdienst als bedoeld in de Postwet 2009. In hoofdstuk 4 van de Postwet 2009 zijn voor de universele postdienst bijzondere verplichtingen opgenomen die zien op onder meer de omvang van de postdienst en de regelmaat en betrouwbaarheid van de postbezorging, die voor reguliere postbedrijven niet in die zin gelden. Hiermee wordt bewerkstelligd dat overal in Nederland permanent postdiensten van een bepaalde kwaliteit worden aangeboden tegen prijzen die voor alle gebruikers betaalbaar zijn (Kamerstukken II 2005-2006, 30 536, nr. 3, blz. 12).

Uit de stukken volgt dat de provincie Fryslân voor de postverwerking gebruik maakt van het leerwerkbedrijf Caparis Business Post. De Afdeling ziet zich gesteld voor de vraag of voor de postbezorging met Caparis Business Post van hetzelfde uitgangspunt dient te worden uitgegaan als voor de postbezorging met PostNL. De Afdeling beantwoordt die vraag ontkennend. Daarvoor is van belang dat, zoals hiervoor weergegeven, voor andere postdiensten dan PostNL niet de specifieke wettelijke waarborgen gelden wat betreft de omvang en regelmaat van de postbezorging. Dat Caparis Business Post is geregistreerd

bij de Autoriteit Consument en Markt, zoals het college stelt, is juist, maar deze autoriteit heeft niet tot doel toezicht te houden op de inhoudelijke naleving van de regels uit de Postwet 2009. Bovendien laat dat onverlet dat voor Caparis Business Post niet dezelfde verplichtingen gelden als voor de universele postdienst. Ook de overeenkomst die op 1 juli 2015 is gesloten tussen de provincie Fryslân en Caparis Business Post maakt niet dat er in het geval van Caparis Business Post van kan worden uitgegaan dat zij op één lijn kan worden gesteld met de universele postdienst. Weliswaar zijn in de overeenkomst verschillende verplichtingen opgenomen over de omvang en kwaliteit van de postbezorging, maar aan een privaatrechtelijke overeenkomst kan niet dezelfde waarde worden toegekend als aan de verplichtingen in de Postwet 2009. Een privaatrechtelijke overeenkomst kan immers tussentijds door partijen worden gewijzigd.

Dat betekent dat het college niet alleen de verzending maar ook de ontvangst van de brieven aannemelijk dient te maken.

Vast staat dat de besluiten aan Thinking Company B.V., Auditio B.V. en [appellant] van 13 juni 2015 niet aangetekend zijn verzonden. In beroep heeft het college een systeemuitdraai overgelegd waaruit blijkt van welke datum de besluiten dateren en op welke datum deze zijn verzonden. Het geschil in hoger beroep spitst zich toe op de vraag of aannemelijk is dat de besluiten zijn ontvangen door Thinking Company B.V., Auditio B.V. en [appellant].

Niet in geschil is dat de stukken naar het juiste adres zijn verzonden. Het college heeft ter zitting toegelicht dat verzending van de post met Caparis Business Post tot nu toe geen problemen heeft opgeleverd, althans dat daarover geen klachten zijn binnengekomen. Het college gaat er vanuit dat indien de verzending conform het registratiesysteem is verlopen, de ontvangst daarmee ook kan worden aangenomen. Naar het oordeel van de Afdeling is deze toelichting onvoldoende voor het oordeel dat de besluiten ook zijn ontvangen. Het college heeft dit niet met concrete objectieve gegevens aannemelijk gemaakt. Voor zover het college erop heeft gewezen dat Tape-it-easy Ltd. en andere na de bezwaartermijn in een e-mail aan het college te kennen hebben gegeven dat er al geruime tijd problemen waren met de bezorging van de post aan hun adres, doet dit er niet aan af dat het college in dit geval aannemelijk dient te maken dat de besluiten zijn ontvangen door Thinking Company B.V., Auditio B.V. en [appellant]. Daarmee is de conclusie dat het college de bezwaarschriften van Thinking Company B.V., Auditio B.V. en [appellant] ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard omdat geen sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding voor de te late indiening van de bezwaarschriften. De rechtbank heeft het beroep hiertegen ten onrechte ongegrond verklaard. (...)

[ECLI:NL:RVS:2019:424](#)

JnB2019, 176

MK ABRS, 13-02-2019, 201803245/1/A3

Belastingdienst.

Awb 4:17 lid 1

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLIJSEN. Ook besluiten waarbij een aanvraag wordt afgewezen, een aanvraag buiten behandeling wordt gelaten of

een bezwaar niet-ontvankelijk wordt verklaard, moeten worden aangemerkt als beslissingen op aanvraag in de zin van artikel 4:17, eerste lid, van de Awb. De data waarop deze besluiten zijn genomen moeten in aanmerking worden genomen bij het berekenen van de termijn waarover de dwangsommen zijn verschuldigd. De omstandigheid dat later, uit een uitspraak van een rechter, volgt dat deze besluiten geen stand kunnen houden, doet hier niet aan af. Deze omstandigheid neemt namelijk niet weg dat er beslissingen zijn genomen en dat is volgens artikel 4:17, eerste lid, van de Awb beslissend.

[ECLI:NL:RVS:2019:407](#)

JnB2019, 177

MK ABRS, 13-02-2019, 201803455/1/A3

Centrale Commissie Dierproeven (hierna: CCD), appellant.

Awb 7:4 lid 2, 4 en 6

BEZWAARPROCEDURE. Op grond van artikel 7:4, tweede lid, van de Awb moeten voorafgaand aan de hoorzitting in bezwaar alle op de zaak betrekking hebbende stukken ter inzage worden gelegd. De zienswijzen die voor het primaire besluit zijn ingebracht, behoren tot de op de zaak betrekking hebbende stukken. Artikel 7:4, zesde lid, biedt de mogelijkheid om die stukken geheel of gedeeltelijk geheim te houden. De beslissing om dat te doen is niet zelfstandig vatbaar voor beroep, maar kan in een beroep tegen een besluit op bezwaar wel worden aangevochten. De rechtbank is niet buiten de omvang van het geding getreden door naar aanleiding van de beroepsgronden te beoordelen of de CCD mocht beslissen gedeelten van de zienswijzen niet ter inzage te leggen.

[ECLI:NL:RVS:2019:440](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wet openbaarheid van bestuur", JnB2019, 194.

JnB2019, 178

MK ABRS, 13-02-2018, 201804976/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Eindhoven.

Awb 7:11

HEROVERWEGING. Artikel 7:11, eerste lid, van de Awb bepaalt dat op grondslag van het bezwaar een volledige heroverweging van het primaire besluit plaatsvindt. Als uitgangspunt heeft daarbij te gelden dat bij het nemen van een besluit op bezwaar het recht wordt toegepast zoals dat op dat moment geldt. Dit geldt eveneens voor beleidsregels. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 19 december 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4158](#). De enkele omstandigheid dat een belanghebbende door toepassing van nieuw recht in een ongunstiger positie komt, is onvoldoende om van dit uitgangspunt af te wijken. In geval van bijzondere omstandigheden kan van dit uitgangspunt worden afgeweken. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 27 februari 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ2518](#)).

[ECLI:NL:RVS:2019:433](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2019, 179

MK ABRS, 13-02-2019, 201802741/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam, appellant.

Awb

INVORDERING. I.c. zijn geen bijzondere omstandigheden aanwezig geacht die aanleiding geven voor het oordeel dat geheel of gedeeltelijk van kostenverhaal moest worden afgezien. Het bestuursorgaan hoeft bij een besluit omtrent kostenverhaal in beginsel geen rekening te houden met de financiële draagkracht van de overtreder. De draagkracht van de overtreder kan immers in de regel pas in de executiefase ten volle worden gewogen en indien hierover een geschil ontstaat, is de rechter die belast is met de beslechting daarvan bij uitstek in de positie hierover een oordeel te geven. Voor een uitzondering op dit beginsel bestaat slechts aanleiding, indien evident is dat de overtreder gezien zijn financiële draagkracht niet in staat zal zijn de te verhalen kosten van bestuursdwang (volledig) te betalen. Op de overtreder rust de last aannemelijk te maken dat dit het geval is. Hij dient daartoe zodanige informatie te verstrekken dat een betrouwbaar en volledig inzicht wordt verkregen in zijn financiële situatie en de gevolgen die het betalen van de verhaalde kosten zou hebben. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 6 februari 2019,

[ECLI:NL:RVS:2019:333](#).

[ECLI:NL:RVS:2019:437](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 180

Tussenuitspraak MK ABRS, 13-02-2019, 201703044/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam (hierna: het college).

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.5

WABO. Nu omgevingsvergunning eerste fase alleen betrekking heeft op de vraag of het bouwplan planologisch aanvaardbaar is en niet ook toestemming omvat voor het bouwen, is de welstandstoets niet aan de orde. Berekening parkeerbehoefte. Beginsel van hoor en wederhoor bij herstelbesluit geschonden.

[...] omgevingsvergunning eerste fase [...] voor het realiseren van een nieuwbouwcomplex [o.m.] met (appartementen)hotel van 55 kamers, [...].

[...] **De rechtbank heeft terecht overwogen dat de omgevingsvergunning eerste fase** alleen betrekking heeft op de vraag of het bouwplan planologisch aanvaardbaar is. Dat blijkt uit de omgevingsvergunning eerste fase waarin is opgenomen dat de aanvraag betrekking heeft op de activiteit "het planologisch strijdig gebruiken van een bouwwerk". Daarbij komt dat [vergunninghoudster] in de schriftelijke uiteenzetting in hoger beroep uitdrukkelijk heeft bevestigd dat met de aanvraag alleen is verzocht om een besluit over **het planologisch kader. Dat in de ruimtelijke onderbouwing en in het addendum van [...]** ook wordt gesproken over 'bouwen' betekent, anders dan de Huurdersvereniging aanvoert, niet dat de omgevingsvergunning ook toestemming voor het bouwen omvat. Gelet hierop heeft de rechtbank terecht overwogen dat de welstandstoets bij de verlening van de omgevingsvergunning eerste fase niet aan de orde is.

[...] **De rechtbank heeft in de tussenuitspraak terecht overwogen dat bij de beoordeling** van de vraag of een bouwplan voorziet in voldoende parkeergelegenheid alleen rekening moet worden gehouden met de toename van de parkeerbehoefte als gevolg van het te realiseren bouwplan. Zij heeft echter niet onderkend dat bij de berekening van deze toename niet kan worden uitgegaan van de voorheen op het perceel aanwezige bebouwing zoals het college heeft gedaan. Daarbij is van belang dat de op het perceel aanwezig bebouwing reeds in 2009 is gesloopt. Het college heeft niet aannemelijk gemaakt dat ondanks dit tijdsverloop sprake is van vervangende nieuwbouw waardoor bij de berekening van de bestaande parkeerbehoefte niet hoeft te worden uitgegaan van de feitelijke situatie die bestaat uit een onbebouwd terrein.

[...] **De Huurdersvereniging betoogt echter wel terecht dat de rechtbank** het beginsel van hoor en wederhoor heeft geschonden. De rechtbank heeft het college in de gelegenheid gesteld te reageren op de door de Huurdersvereniging gegeven zienswijze op het **herstelbesluit van [...]. Het beginsel van hoor en wederhoor vereist dat de** rechtbank de door het college gegeven reactie op de zienswijze van de Huurdersvereniging aan de andere partijen zou toezenden en hun de gelegenheid geven op binnen een door de rechtbank te stellen termijn daarop te reageren. Nu dat niet is gebeurd, is sprake van een schending van het beginsel van hoor en wederhoor. Nu de Huurdersvereniging in hoger beroep alsnog in voldoende mate heeft kunnen reageren op door het college gegeven reactie op haar zienswijze, bestaat echter geen aanleiding voor een vernietiging van de einduitspraak op dit punt. Dat laat onverlet dat deze schending een reden [is] om in de einduitspraak een proceskostenvergoeding aan de Huurdersvereniging toe te kennen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:373](#)

JnB2019, 181

MK ABRS, 13-02-2019, 201805056/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Meerssen.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 onder a onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4 lid 9

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

Beheersverordening "Kernen"

WABO. Omgevingsvergunning. O.m. verbouwen schuur tot drie vakantiewoningen. Strijd met beheersverordening. [vergunninghoudster] heeft onweersproken gesteld dat haar moeder [die het perceel in eigendom zou hebben] toestemming heeft gegeven voor het indienen van de aanvraag. Gelet hierop is niet aannemelijk dat het bouwplan niet kan worden verwezenlijkt. Het college heeft bij de belangenafweging en de beantwoording van de vraag of ter plaatse een aanvaardbaar woon- en leefklimaat bestaat, aangesloten bij de VNG-brochure "Bedrijven en milieuzonering". Geen aanleiding voor het oordeel dat de door het college verrichte belangenafweging niet voldoet aan de daaraan te stellen eisen.

Het college heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat niet aannemelijk is dat het project, gelet op de omvang daarvan, een significant verstorend effect als bedoeld in artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb zal hebben op het Bunder- en Elsoërbos. Dat wordt ook bevestigd in de uitgevoerde 'Quickscan Wet Natuurbescherming [locatie] Bunde'. Dat deze dateert van na de verlening van de omgevingsvergunning, maakt dat niet anders, omdat dat aan de conclusies van het rapport niet afdoet.

[ECLI:NL:RVS:2019:408](#)

JnB2019, 182

ABRS, 13-02-2019, 201801166/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Zuidhorn.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, onder c, 2.7 lid 1, 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 1°

WABO. Omgevingsvergunning voor het plaatsen van een spoorbrug over het Van Starckenborghkanaal. De taluds maken geen onderdeel uit van de aanvraag en de omgevingsvergunning. De taluds maken ook geen onlosmakelijk onderdeel uit van de spoorbrug als bedoeld in artikel 2.7 van de Wabo, reeds omdat voor de aanleg van de taluds geen omgevingsvergunning is vereist. De Afdeling overweegt hiertoe dat de taluds niet als vergunningplichtig bouwwerk als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo kunnen worden aangemerkt. De taluds zélf bevatten geen constructieve elementen en zijn ook niet constructief verbonden met de spoorbrug en de damwanden, zodat de taluds niet als bouwwerk kunnen worden aangemerkt.

[ECLI:NL:RVS:2019:398](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Midden-Nederland, 30-01-2019 (publ. 08-02-2019), UTR 18/2014

[\(ECLI:NL:RBMNE:2019:355\)](#);

- MK Rechtbank Gelderland, 10-01-2019 (publ. 12-02-2019), AWB 18/1209

[\(ECLI:NL:RBGEL:2019:434\)](#);

- MK Rechtbank Gelderland, 10-01-2019 (publ. 12-02-2019), AWB 18/1215

[\(ECLI:NL:RBGEL:2019:55\)](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit:

- MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 31-01-2019 (publ. 14-02-2019), BRE 18/686
BESLU ([ECLI:NL:RBZWB:2019:517](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2019, 183

MK ABRS, 13-02-2019, 201704494/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Beverwijk, appellanten.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. Afwijzing verzoek planschade. Een uit te werken bestemming in het nieuwe, beweerdelijk schadeveroorzakende, bestemmingsplan kan geen grond zijn voor de vaststelling van planschade. Verwijzing naar ABRS 28-09-2016 [ECLI:NL:RVS:2016:2582](#) en 08-02-2017 [ECLI:NL:RVS:2017:326](#). De Afdeling ziet geen aanleiding om nu tot een ander oordeel te komen.

De Wro gaat ervan uit dat het bevoegd gezag een planologisch regime voor gronden alleen door expliciete vaststelling kan laten gelden. Uit het oogpunt van rechtszekerheid kleven er immers bezwaren aan dat een planologisch regime dat op enig moment is vervangen door een nieuw - onherroepelijk geworden - planologisch regime, door de enkele intrekking van dit nieuwe regime weer komt te herleven. Met het onherroepelijk worden van dat nieuwe planologische regime was het oude regime namelijk komen te vervallen en bestaat het niet meer. Anders ligt dit bij een vernietiging door de Afdeling van een nog niet onherroepelijk geworden bestemmings- of inpassingsplan, in welk geval betrokkenen er op bedacht dienen te zijn dat het oude planologische regime nog kan herleven. Verwijzing naar ABRS 6-6-2018 [ECLI:NL:RVS:2018:1848](#). In dit geval heeft het college ten onrechte niet onderkend dat de planschade van betrokkene door intrekking van het besluit waarbij het bestemmingsplan is vastgesteld, niet in natura wordt gecompenseerd.

[ECLI:NL:RVS:2019:421](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2019, 184

MK ABRS, 13-02-2019, 201803538/1/A3

staatssecretaris van Economische Zaken, thans: de minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

Flora en faunawet (Ffw) 2, 11, 75

Regeling aanwijzing dier- en plantensoorten Flora- en faunawet 3

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.31, 9.10

Besluit vrijstelling beschermde dier- en plantensoorten (Besluit vrijstelling) 16b NATUURBESCHERMING. Flora- en faunawet. De staatssecretaris mocht afzien van handhavend optreden tegen het waterschap bij baggerwerkzaamheden. Concreet zicht op legalisatie. Anders dan onder de Ffw het geval was, geldt onder de Wnb gelet op artikel 3.31 ook bij ruimtelijke ontwikkeling of inrichting een vrijstelling indien de werkzaamheden volgens een goedgekeurde gedragscode worden uitgevoerd. Hoewel de Wnb nog niet gold ten tijde van het besluit op bezwaar, mocht de staatssecretaris bezien of het zonder ontheffing uitvoeren van de baggerwerkzaamheden ook onder de Wnb een overtreding inhoudt. Het waterschap heeft bij de baggerwerkzaamheden niet in strijd met de gedragscode gehandeld. De staatssecretaris heeft zich daarom in het besluit van 23 december 2016 terecht op het standpunt gesteld dat er, met het oog op de toen op handen zijnde inwerkingtreding van de Wnb, concreet zicht op legalisatie was.

[ECLI:NL:RVS:2019:399](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare Orde

JnB2019, 185

MK Rechtbank Gelderland, 08-02-2019, AWB 18/6505

burgemeester van de gemeente [...] verweerder.

Gemeentewet 175

OPENBARE ORDE. Noodbevel op grond van artikel 175 van de Gemeentewet. Eisers en gezinsleden moeten pand verlaten en mogen zich niet in gemeente ophouden. Verweerder kon in redelijkheid tot het oordeel komen dat sprake is van ernstige vrees voor het ontstaan van ernstige wanordelijkheden als bedoeld in artikel 175 van de Gemeentewet. De bestuurlijke rapportages bieden hiervoor voldoende concrete aanknopingspunten. Het noodbevel is in strijd met het proportionaliteitsvereiste, omdat het zich ten onrechte uitstrekt tot het gehele grondgebied van de gemeente [woonplaats] en bovendien te onbepaald in duur is. De rechtbank voorziet zelf en beperkt het gebied waar het noodbevel op ziet en verbindt hieraan een einddatum.

[ECLI:NL:RBGEL:2019:479](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2019, 186

CRvB, 06-02-2019 (publ. 14-02-2019), 16/2782 WWAJ

Raad van bestuur van het Uvw.

Wajong 2: 3

WAJONG. GEKWALIFICEERDE BEGELEIDING. Uit het rapport van de deskundige, de informatie van de behandelende psychiater en behandelende psycholoog en uit het rapport van de geconsulteerde verzekeringsarts/medisch adviseur blijkt dat het bij appellant gaat om gekwalificeerde begeleiding, die de door een meewerkend voorman te bieden begeleiding overstijgt. Door de verzekeringsarts bezwaar en beroep en arbeidsdeskundige bezwaar en beroep is onvoldoende gemotiveerd dat in de geselecteerde functies in afdoende mate begeleiding kan worden geboden door de meewerkend voorman, gelet op de beperkingen van appellant en de noodzaak van gekwalificeerde begeleiding. Appellant is dan ook aangewezen op werk onder beschutte omstandigheden. De vaststelling dat appellant is aangewezen op werk onder beschutte omstandigheden kan tot geen ander oordeel leiden dan dat appellant met ingang van de dag waarop hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt, volledig arbeidsongeschikt moet worden geacht in het kader van de Wajong. Het Uvw wordt opgedragen een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen met inachtneming van deze uitspraak.

[ECLI:NL:CRVB:2019:404](#)

JnB2019, 187

MK CRvB, 30-01-2019 (publ. 14-02-2019), 15/5325 WIA

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet WIA 25 lid 9

WW

WET WIA. Het oordeel van de rechtbank dat appellante moet worden tegengeworpen dat zij haar schade niet heeft beperkt omdat zij verwijtbaar geen WW-uitkering heeft genoten, wordt niet onderschreven. Er is geen aanleiding om de schadevergoedingsplicht van het Uvw op deze grond te verminderen.

Raad: De te beantwoorden vraag is of het Uvw terecht heeft gesteld dat van appellante redelijkerwijs had mogen worden verwacht dat zij zich ter beperking van haar loonschade als gevolg van het onrechtmatige WIA-besluit anders had gedragen bij de aanvraag van de WW-uitkering. Bij een bevestigende beantwoording van deze vraag kan er aanleiding zijn de omvang van de plicht van het Uvw tot vergoeding van loonschade te verminderen.

Als het Uvw aan de werkgever van appellante een verplichting tot loondoorbetaling had opgelegd, zou appellante op 19 december 2013 niet werkloos zijn geworden in de zin van de WW. Uit het wettelijke stelsel van artikel 25, negende lid, van de Wet WIA, artikel 7:629, eerste lid, van het BW en artikel 7:670, tiende lid, aanhef en onder d, van het

BW, zoals dat gold, volgt dat het dienstverband van de werkgever en appellante zou hebben voortgeduurd en appellante recht zou hebben behouden op doorbetaling van haar loon. Zij was immers bij voortduring ongeschikt voor haar eigen werk, zoals het Uvw in het kader van de WIA-beoordeling ook heeft vastgesteld. Van de werkgever zouden, gegeven de voortdurende ongeschiktheid van appellante voor haar eigen werk, inspanningen zijn verlangd om appellante in passend werk te re-integreren. Appellante had eraan moeten meewerken dat zij zo snel mogelijk met passende werkzaamheden ten minste 65% van haar loon zou kunnen verdienen. Het indienen van een aanvraag om een WW-uitkering zou niet aan de orde zijn geweest. Appellante is door het nalaten van het Uvw in de situatie terecht gekomen waarin zij met ingang van 19 december 2013 behoefte had aan loonvervangend inkomen.

Met haar aanvraag van een WW-uitkering heeft appellante het voorkomen van een periode zonder inkomen voor ogen gehad. De stelling van het Uvw dat appellante verwijtbaar geen WW-uitkering heeft ontvangen, gaat ervan uit dat bij de aanvraag van die uitkering ander gedrag van appellante had mogen worden verlangd. Als appellante niet te kennen had gegeven ziek te zijn en op een daarna door het Uvw gestelde vraag had geantwoord dat zij beschikbaar was voor de arbeidsmarkt, had zij voor die uitkering in aanmerking kunnen komen. Volgens het Uvw bracht de verplichting van appellante om haar schade te beperken mee dat appellante – in lijn met de aan het besluit van 14 november 2013 ten grondslag liggende medische beoordeling – in het kader van de WW-aanvraag te kennen had moeten geven dat zij ondanks haar beperkingen wel geschikt was voor fysiek lichte werkzaamheden.

Een dergelijke opstelling van appellante had er misschien toe geleid dat zij van het Uvw over een periode van elf maanden WW-uitkering zou hebben ontvangen, maar is geen gedrag dat redelijkerwijs van appellante had kunnen worden verwacht in het kader van de verplichting haar schade te beperken. Appellante had immers gebruik gemaakt van haar recht om bezwaar te maken tegen de weigering om haar in aanmerking te brengen voor een WIA-uitkering. Dat zij geschikt was voor fysiek lichte werkzaamheden was hangende de bezwaarprocedure nog geen vaststaand gegeven. Dat zij meende verdergaande beperkingen te hebben voor het verrichten van arbeid dan het Uvw bij het besluit van 14 november 2013 had aangenomen, is geen omstandigheid die ertoe kan leiden dat de schade niet aan appellante moet worden toegerekend. Bovendien had de werkgever van appellante, zo is bij de behandeling van het bezwaar van appellante tegen het niet opleggen van de loonsanctie komen vast te staan, nauwelijks iets gedaan aan re-integratie van appellante. Bij onvoldoende activiteiten van een werkgever gericht op re-integratie, kan de situatie ontstaan dat de werknemer meent (nog) niet tot het verrichten van passend werk in staat te zijn. Het past dan niet om het daaruit voortvloeiend gedrag van de werknemer aan hem verwijtbaar te achten als ten onrechte is nagelaten de werkgever te sanctioneren. Voor het geval van appellante betekent dit dat haar opstelling in het kader van de WW-aanvraag haar niet mag worden verweten voor zover dat gedrag is voortgekomen uit de ten onrechte door het Uvw in aanvang niet juist beoordeelde nalatigheid van haar werkgever. Daar komt nog bij dat appellante ook ervoor had kunnen kiezen om de aanvraag van een WW-uitkering achterwege te laten, wetend dat zij als gevolg van het door haar geclaimde recht op doorbetaling van haar

loon of als gevolg van het door haar geclaimde recht op een WIA-uitkering geen WW-uitkering zou kunnen ontvangen. Niet valt in te zien dat een dergelijke opstelling door het Uvw aan appellante verweten had kunnen worden op de wijze waarop het Uvw appellante nu het verwijt heeft gemaakt dat zij heeft nagelaten haar schade te beperken.

De (...) geformuleerde vraag wordt ontkennend beantwoord. Het oordeel van de rechtbank dat appellante moet worden tegengeworpen dat zij haar schade niet heeft beperkt omdat zij verwijtbaar geen WW-uitkering heeft genoten, wordt niet onderschreven. Er is geen aanleiding om de schadevergoedingsplicht van het Uvw op deze grond te verminderen.

Het hoger beroep slaagt. Het Uvw zal worden veroordeeld tot betaling aan appellante van **een schadevergoeding van € 16.064,76, zoals volgt uit de berekening (...).**

[ECLI:NL:CRVB:2019:392](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2019, 188

MK CRvB, 22-01-2019 (publ. 11-02-2019), 17/664 PW, 17/665 PW, 17/666 PW
college van burgemeester en wethouders van Midden-Groningen, als rechtsopvolger van het college van burgemeester en wethouder van als Hoogezand-Sappemeer.

PW 36 lid 1

PARTICIPATIEWET. INDIVIDUELE INKOMENSTOESLAG. Tussen partijen is niet (meer) in geschil dat appellanten langdurig een laag inkomen hebben gehad. Uitsluitend in geschil is of het criterium **“geen uitzicht op inkomensverbetering”** hier van toepassing is, waarbij het alleen gaat om de situatie van appellant.

Appellanten hebben aangevoerd dat appellant geen uitzicht op inkomensverbetering had, omdat de inkomensverbetering zich in de praktijk niet heeft voorgedaan, terwijl deze ook niet was te verwachten, gelet op de afkomst, achtergrond, opleiding, krachten en bekwaamheden en het arbeidsverleden van appellant. Dat appellant heeft gewerkt, is daartoe onvoldoende. Het college heeft bij de beoordeling van het uitzicht op inkomensverbetering terecht de krachten en bekwaamheden van appellant en **diens werkervaring betrokken. Gelet op wat daarover is opgenomen in de (...) rapportage, heeft het college zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat appellant niet voldoet aan het criterium “geen uitzicht op inkomensverbetering”. Dat achteraf gezien deze inkomensverbetering niet is gerealiseerd, doet er niet aan af dat appellant daar wel uitzicht op heeft gehad, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden, waaronder zijn krachten en bekwaamheden, werkervaring en positieve werkhouding. De enkele, niet onderbouwde verwijzing naar afkomst, achtergrond, opleiding, krachten en bekwaamheden en arbeidsverleden van appellant, is onvoldoende om ervan uit te gaan dat dit uitzicht er niet was.**

[ECLI:NL:CRVB:2019:337](#)

JnB2019, 189

MK CRvB, 15-01-2019 (publ. 12-02-2019), 17/3003 PW, 17/3005 BBZ-PV
college van burgemeester en wethouders van Maastricht.

PW

PARTICIPATIEWET. MEDETERUGVORDERING. Niet onomstotelijk is komen vast te staan dat A de vader van de zoon is en dat daarmee uit de relatie tussen A en appellante een kind is geboren. Dit betekent dat niet vaststaat dat sprake is geweest van een gezamenlijke huishouding. Het bestreden besluit is daarom niet deugdelijk gemotiveerd.

Raad: Het betreft hier een medeterugvordering die verband houdt met de intrekking en terugvordering van bijstand naar de norm voor een alleenstaande van de heer [naam A] (A). Het college heeft hieraan ten grondslag gelegd dat sprake is geweest van een gezamenlijke huishouding van A en appellante. Het college heeft zijn standpunt dat sprake is geweest van een gezamenlijke huishouding gebaseerd op het wettelijk vermoeden dat er een gezamenlijke huishouding is als sprake is van een hoofdverblijf in dezelfde woning en uit de relatie van betrokkenen een kind is geboren.

Appellante voert terecht aan dat het college niet heeft aangetoond dat uit de relatie met A een kind is geboren en dat A de biologische vader van dat kind is. Het college heeft zijn standpunt gebaseerd op de door appellante afgelegde en ondertekende verklaring van 6 mei 2015 dat A de natuurlijke vader van haar zoon (zoon) is. Ook uit de verklaring van 7 april 2015 van de vriendin van A kan dit volgens het college worden afgeleid. Aan laatstgenoemde verklaring kent de Raad minder betekenis toe, omdat het een verklaring **'van horen zeggen'** is. **De vriendin heeft gehoord van A dat hij de vader van de zoon is**, maar A heeft in zijn schriftelijke verklaring van 14 mei 2017 zelf verklaard dat het niet voor 100% zeker is dat hij de vader is. De verklaring van A vindt steun in de verklaring die de zoon zelf heeft opgesteld, maar ook in de verklaring van de zus van appellante. Die verklaringen vinden steun in het feit dat appellante na twee dagen is teruggekomen op de door haar ondertekende verklaring dat A de natuurlijke vader van de zoon is. Op grond van dit geheel van feiten en omstandigheden is niet onomstotelijk komen vast te staan dat A de vader van de zoon is en dat daarmee uit de relatie tussen A en appellante een kind is geboren. Dit betekent dat niet vaststaat dat sprake is geweest van een gezamenlijke huishouding. Het bestreden besluit is daarom niet deugdelijk gemotiveerd. De rechtbank heeft dat niet onderkend.

[ECLI:NL:CRVB:2019:382](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2019, 190

MK CRvB, 06-02-2019 (publ. 14-02-2019), 17/5241 WLZ
CIZ.

Wlz

WET LANGDURIGE ZORG. Uit de medische adviezen komt naar voren dat appellant geen speciaal onderwijs heeft gevolgd maar een LTS-opleiding succesvol heeft afgerond, dat hij zelfstandig betaalde werkzaamheden heeft kunnen uitvoeren, dat hij een rijbewijs heeft gehaald en dat hij heeft gewoond in een zelfstandige woonsetting. Gelet hierop heeft CI Z voldoende onderbouwd dat bij appellant in de periode rondom het achttiende levensjaar geen zodanige beperkingen in het adaptief functioneren aanwezig waren dat een grondslag verstandelijke handicap kan worden gesteld. De door appellant in hoger beroep overgelegde diagnostische adviesbrief van Trajectum van 12 september 2018 leidt de Raad niet tot een ander oordeel, omdat daaruit geen duidelijk ander beeld naar voren komt over het functioneren in deze periode. De enkele stelling dat appellant mogelijk lijdt aan het syndroom van Williams leidt evenmin tot een ander oordeel.

[ECLI:NL:CRVB:2019:407](#)

JnB2019, 191

MK Rechtbank Gelderland, 01-02-2019 (publ. 12-02-2019), 18/4651, 18/5970 en 18/5973

college van burgemeester en wethouders Arnhem te Arnhem, verweerder.

Jeugdwet 2.3

JEUGDWET. Verweerder heeft op goede gronden jeugdhulp voor de duur van zes maanden toegekend.

De rechtbank stelt voorop dat noch de Jeugdwet, noch de 'Verordening Jeugdhulp gemeente Arnhem 2015', noch de 'Nadere regels Jeugdhulp gemeente Arnhem 2015' een minimumduur van een indicatie voorschrijft. Dit betekent dat de rechtbank zal toetsen of verweerder de verlening van het pgb voor een half jaar voldoende heeft gemotiveerd. Uit het bestreden besluit blijkt dat verweerder bij de verlenging van de indicaties als uitgangspunt heeft genomen dat de gestelde doelen overeenkomen met de reële behoeften van [naam 5], [naam 3] en [naam 2], dan wel hun ouders, en dat het wijkteam wil monitoren en evalueren of deze doelen zijn behaald of dat deze bijgesteld moeten worden. Gezien de leeftijd van [naam 5], [naam 3] en [naam 2] en de ontwikkeling die zij doormaken acht verweerder een verlenging voor de duur van zes maanden reëel. De doelen betreffen ontwikkeldoelen waarvan het reëel is om aan te nemen dat deze in een periode van zes maanden behaald kunnen worden en ook, zo nodig, bijgesteld kunnen worden. Eventueel behaalde resultaten kunnen ook weer van invloed zijn op de zorginzet. Voorts heeft verweerder aangegeven dat er, ondanks het chronische karakter van de beperkingen van [naam 5], [naam 3] en [naam 2], altijd een bepaalde vooruitgang te boeken is. Dit wordt door eisers ook niet betwist. Om goed in te kunnen spelen op die vooruitgang acht verweerder het voor [naam 5], [naam 3] en [naam 2], alsmede de overige gezinsleden, noodzakelijk om tussentijdse evaluatiemomenten te houden, zodat beoordeeld kan worden of de hulpvraag en de gestelde doelen nog dezelfde zijn en de voorziening nog aansluit bij de hulpvraag. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich met bovenstaande motivering voldoende rekenschap heeft gegeven van het belang van de kinderen. Gelet daarop en gelet op het

uitgangspunt en de doelstelling van jeugdhulp zoals die volgt uit artikel 2.3 van de Jeugdwet (zie hiervoor ook de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 1 mei 2017 ([ECLI:NL:CRVB:2017:1477](#))) heeft verweerder op goede gronden jeugdhulp voor de duur van zes maanden toegekend.

De rechtbank betreft tevens bij haar oordeel dat [naam 5], [naam 3], [naam 2] en hun ouders tot op heden niet altijd bereid zijn gebleken om mee te werken aan tussentijdse evaluatiemomenten om te beoordelen of de jeugdhulp nog passend is. De rechtbank kan verweerder dan ook volgen in zijn standpunt dat het voor de wijkcoaches lastig, zo niet onmogelijk is, om te beoordelen of de toegekende voorziening nog passend is bij de hulpvraag. Ter zitting is namens verweerder nog toegelicht dat verweerder zich tot op heden, anders dan eerder toegezegd en als gevolg van meerdere niet alleen aan verweerder toe te rekenen omstandigheden, nog niet heeft laten adviseren door een onafhankelijk deskundige over de medische problematiek van de gezinsleden, de belemmeringen die daaruit voortvloeien en de beste oplossingen hiervoor. Mede als gevolg van het gebrek aan voldoende duidelijkheid over (het beloop van) de problemen en stoornissen en noodzakelijke jeugdhulp is telkens volstaan met een ongewijzigde verlenging van de verstrekte indicaties voor korte duur. De rechtbank heeft begrepen dat verweerder wel nog steeds voornemens is om een onderzoek door een onafhankelijk deskundige uit te laten voeren. Verweerder heeft hierbij ook aangegeven dat een dergelijk onderzoek hem mogelijk in staat zal stellen om de indicaties ook voor een langere periode te verstrekken. De rechtbank acht een dergelijk onderzoek van essentieel belang om tot een effectieve jeugdhulpverlening te komen. Nu dit zowel in het belang van [naam 5], [naam 3] en [naam 2] als hun ouders is, kan van zowel de jongens als hun ouders redelijkerwijs worden verlangd dat zij hieraan hun medewerking verlenen. [ECLI:NL:RBGEL:2019:412](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2019, 192

MK ABRS, 13-02-2019, 201803056/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen, appellant.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen(Awir) 3, 4 lid 1, 5

Jeugdwet 1.1,

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Kindgebonden budget. Uitwisselingsstudente (toeslagpartner) kan niet gelijkgesteld worden met een pleegkind als bedoeld in artikel 4, eerste lid, van de Awir. Vaststaat dat [toeslagpartner] op 16 maart 2017 de leeftijd van 18 jaar al had bereikt en meerderjarig was. Daarmee was zij naar algemeen spraakgebruik geen kind meer. Zij kon voorts op grond van **de definities van de begrippen 'jeugdige' en 'pleegouder' in artikel 1.1 van de Jeugdwet** in beginsel geen pleegkind meer worden. Gesteld noch gebleken is

dat in haar geval zich een bijzondere situatie voordeed waardoor voortzetting van pleeghulp of (pleeg)ouderlijk gezag aan de orde was. Onder die omstandigheden kan zij niet worden aangemerkt als, of gelijkgesteld aan, een pleegkind in de zin van artikel 4, eerste lid, tweede volzin, van de Awir.

[ECLI:NL:RVS:2019:419](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Verklaring omtrent het gedrag

JnB2019, 193

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 29-01-2019 (publ. 13-02-2019),

BRE 18/4825 VOG

minister voor Rechtsbescherming, verweerder.

'Beleidsregels VOG-NP-RP 2018'.

VERKLARING OMTRENT HET GEDRAG. De rechtbank draagt de minister op om de gevraagde VOG voor lidmaatschap airsoft sportbond te verstrekken. De minister vult het beleid zó in, dat er onder het objectieve criterium geen VOG wordt verleend voor het lidmaatschap van een schietvereniging als er sprake is van een zedendelict. Er wordt door de minister dus geen onderscheid gemaakt in het soort zedendelict. De rechtbank vindt dat de minister niet zomaar alle zedendelicten over één kam kan scheren bij de beoordeling van het objectieve criterium. Naar het oordeel van de rechtbank moet er ook in dit geval worden gekeken of het specifieke zedendelict (bezit/verspreiding van kinderpornografie) een risico vormt bij het lidmaatschap van een airsoft sportbond. Het lidmaatschap van de airsoft sportbond staat alleen open voor meerderjarigen. Er bestaat geen direct verband tussen bezit/spreiding van kinderpornografie en zedendelicten tegen volwassenen.

[ECLI:NL:RBZWB:2019:514](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2019, 194

MK ABRS, 13-02-2019, 201803455/1/A3

Centrale Commissie Dierproeven (CCD).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 7:4

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 10 lid 2 aanhef en onder g

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. De CCD mocht ter voorkoming van onevenredige benadeling van de betrokken onderzoekers, met toepassing van artikel 7:4, zesde lid, van de Awb, de naam van de vergunninghouder in de zienswijzen geheim houden.

[...] de CCD [mocht] in het belang van het voorkomen van onevenredige benadeling van de betrokken onderzoekers weigeren de naam van de vergunninghouder in de documenten met NTS-nummers [...] en [...] openbaar te maken. Dit belang wordt geschaad indien de zienswijzen over deze documenten met daarin de naam van de vergunninghouder aan [appellant sub 2] worden verstrekt. Hoewel verstrekking van een zienswijze geen openbaarmaking voor eenieder inhoudt, kan een verstrekte zienswijze op eenvoudige wijze worden verspreid en bijvoorbeeld op het internet worden geplaatst. De Afdeling is, anders dan de rechtbank, van oordeel dat de CCD ter voorkoming van onevenredige benadeling van de betrokken onderzoekers, met toepassing van artikel 7:4, zesde lid, van de Awb, de naam van de vergunninghouder in de zienswijzen geheim mocht houden. Hierbij neemt de Afdeling in aanmerking dat op de zienswijzen het NTS-nummer is vermeld van de documenten waarop ze betrekking hebben en dat de CCD te kennen heeft gegeven dat de zienswijzen zijn ingediend door de betrokken vergunninghouder of DEC. Of dit daadwerkelijk het geval is, kan door de rechter worden nagegaan. De Afdeling is dit, na met toepassing van artikel 8:29 van de Awb kennis te hebben genomen van de ongelakte zienswijzen, nagegaan.

[ECLI:NL:RVS:2019:440](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht", JnB2019, 177.

[Naar inhoudsopgave](#)

Subsidie

JnB2019, 195

MK ABRS, 13-02-2019, 201805377/1/A2

bestuur van de Stichting Cultuur Eindhoven (hierna: SCE), appellant.

Awb 1:2 eerste lid aanhef en onder b, 4:23 lid 1 en 3

SUBSIDIE. De eis dat er voor de verstrekking van subsidie een wettelijke grondslag bestaat, vormt een belangrijk element van de subsidietitel in de Awb dat daarin door de wetgever welbewust is verankerd en waaraan de (bestuurs)rechter dus niet voorbij kan gaan. Beleidsregels dienen te worden onderscheiden van wettelijke voorschriften. Een beleidsregel kan geen regelgevende bevoegdheid voor een bestuursorgaan in het leven roepen. Daarvoor is een wet in formele zin of een algemeen verbindend voorschrift als een gemeentelijke verordening vereist. I.c. is geen sprake van een wettelijk voorschrift als bedoeld in artikel 4:23, eerste lid, van de Awb en staat vast dat zich geen van de in het derde lid van dat artikel genoemde uitzonderingen voordoet op grond waarvan een subsidie kan worden verstrekt zonder een wettelijk voorschrift. Er is terecht geoordeeld dat SCE niet bevoegd was subsidie te verlenen.

[ECLI:NL:RVS:2019:413](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2019, 196

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 08-01-2019 (publ. 14-02-2019), AWB 18/3623

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2003/86/EG

EVRM 8

REGULIER. Intrekking verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd.

Toepasselijkheid Gezinsherenigingsrichtlijn en Unierechtelijk openbare orde criterium. Belangenafweging ten aanzien van privéleven op grond van artikel 8 EVRM. Beroep ongegrond.

Unierecht bij intrekking

Eiser voert aan dat verweerder ten onrechte niet heeft beoordeeld of hij een daadwerkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Dit criterium is geformuleerd door het Hof van Justitie van de Europese Unie ten aanzien van **intrekkingen met het oog op de openbare orde van unierechtelijke verblijfstitels**. [...]

De rechtbank volgt eiser niet. In de uitspraak van 12 maart 2018 heeft de rechtbank slechts vastgesteld in rechtsoverweging 11 dat de aard van het verblijfsrecht dat aan eiser bij zijn inreis in Nederland is toegekend niet meer te achterhalen valt, dat de op 1 april 2001 van rechtswege verleende vergunning een nationaalrechtelijke verblijfstitel betreft en dat eiser nooit een aanvraag heeft ingediend voor een Europeesrechtelijke verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen. Daarnaast is ervan uit gegaan dat bij de vergunning die eiser bij zijn inreis in Nederland heeft gekregen geen toetsing aan het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen heeft plaatsgevonden. Anders dan eiser meent, kan hieruit geenszins worden afgeleid dat zou zijn vastgesteld dat hij een verblijfsrecht heeft op grond van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Eiser heeft ook niet anderszins aannemelijk gemaakt dat hij een unierechtelijk verblijfsrecht heeft.

Artikel 8 van het EVRM

De rechtbank is van oordeel dat verweerder de belangenafweging niet ten onrechte niet in eisers voordeel heeft laten uitvallen. Allereerst kan worden vastgesteld dat verweerder aandacht heeft besteed aan alle hiervoor onder 12 benoemde richtsnoeren. Daarnaast heeft verweerder, anders dan in het oorspronkelijke besluit van 14 juli 2017, nadrukkelijk aandacht besteed aan de wijziging in eisers delictgedrag. Verweerder heeft niet ten onrechte overwogen dat deze wijziging niet kan worden uitgelegd in eisers voordeel. Hoewel vermogensdelicten naar hun aard minder ernstig zijn dan zedendelicten, zijn ook vermogensdelicten aan te merken als inbreuken op de openbare orde met ernstige gevolgen voor de slachtoffers. Dat eiser ten gevolge van een TBS-behandeling niet langer zedendelicten pleegt, is dan ook niet ten onrechte van beperkte betekenis geacht. Overigens neemt de rechtbank in aanmerking dat eiser ook is

behandeld voor zijn gokverslaving maar dat hij kennelijk niet heeft geleerd hoe hij zijn financiën op een behoorlijke manier moet vormgeven.

Voor zover eiser aanvoert dat de oorzaak van de door hem gepleegde vermogensdelicten daarin was gelegen dat hij geen inkomen en geen onderdak had, en dat deze omstandigheden nu niet meer aan de orde zijn, heeft eiser dit verband niet aannemelijk gemaakt. Aldus kan niet worden vastgesteld dat eiser daadwerkelijk is gestopt met het plegen van vermogensdelicten of andere strafbare feiten vanwege de verbetering in zijn levensomstandigheden. Verder is de delictvrije periode slechts kort. Verweerder heeft aan een en ander dan ook geen wezenlijk gewicht hoeven toekennen.

Verweerder heeft met de motivering zoals opgenomen in het bestreden besluit kunnen concluderen dat het belang van de Nederlandse Staat bij bescherming van de openbare orde zwaarder weegt dan het belang van eiser bij het voortduren van zijn verblijfsrecht in Nederland. De intrekking van eisers verblijfsvergunning is dan ook een gerechtvaardigde inmenging in eisers privéleven. Het beroep is ongegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:1202](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2019, 197

MK ABRS, 13-02-2019, 201804801/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3

ASI EL. Positie aanhangers Gülenbeweging in Turkije na de coup poging van 15 juli 2016. De staatssecretaris heeft zijn standpunt dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een reëel en voorzienbaar risico loopt te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, ondeugdelijk gemotiveerd.

De door de vreemdeling overgelegde informatie over het risico dat Gülenisten tijdens arrestatie en detentie worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, dan wel dat Turkse autoriteiten hier niet tegen optreden, levert ook op dit punt het beeld op van een complexe en diffuse situatie, waarover de staatssecretaris ter zitting geen duidelijkheid heeft kunnen verschaffen. Het in het hogerberoepschrift ingenomen standpunt van de staatssecretaris dat Gülenisten tijdens arrestatie en detentie niet worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM is zodoende voorsnog niet gebaseerd op een adequate beoordeling die voldoende wordt ondersteund door betrouwbare en objectieve bronnen (vergelijk het arrest van het EHRM van 23 maart 2016, F.G. tegen Zweden, [ECLI:CE:ECHR:2016:0323JUD004361111](#), § 117). Alleen al daarom heeft de rechtbank terecht overwogen dat de staatssecretaris zijn standpunt dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een reëel en voorzienbaar risico loopt te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, ondeugdelijk heeft gemotiveerd. Wat de vreemdeling verder over zijn

ontslag heeft aangevoerd, daargelaten of dat de drempel haalt voor een geslaagd beroep op artikel 3 van het EVRM, behoeft geen bespreking.

[ECLI:NL:RVS:2019:377](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 198

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 14-02-2019, AWB 19/206 staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2004/38/EG 16 lid 4

VERBLIJFSRICHTLIJN. Beëindiging duurzaam verblijf van een Brits staatsburger, dat zij in Nederland verworven had als Unieburger. Onbetwist is dat zij het centrum van haar belangen heeft verplaatst naar het Verenigd **Koninkrijk. Omdat de uitleg van 'afwezig zijn' in de zin van artikel 16, vierde lid,** van de Verblijfsrichtlijn, voldoende duidelijk is, ziet de voorzieningenrechter geen aanleiding om het verzoek om prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie, toe te wijzen. De mogelijk aanstaande Brexit vormt geen omstandigheid die noopt tot het treffen van een voorlopige voorziening.

Het verzoek strekt ertoe dat de voorzieningenrechter prejudiciële vragen stelt aan het HvJEU over onder andere de uitleg van artikel 16, vierde lid, van de Richtlijn 2004/38/EG (**hierna: de Verblijfsrichtlijn) over het verlies van duurzaam verblijf. [...]**

Zoals deze rechtbank, zittingsplaats Utrecht, in de uitspraak van 14 augustus 2017 [[ECLI:NL:RBMNE:2017:6479](#)] overwoog, en naar welke uitspraak verweerder heeft verwezen, verschaft het duurzaam verblijfsrecht op grond van de Verblijfsrichtlijn een bijzonder sterke rechtspositie maar is het niet absoluut. Dat blijkt uit de mogelijkheid het duurzaam verblijf te verliezen, zoals is bepaald in artikel 16, vierde lid, van de Verblijfsrichtlijn. Gelet daarop hanteert de voorzieningenrechter net als zittingsplaats Utrecht een andere interpretatie van deze bepaling dan in de overgelegde passage uit "The EU Citizenship Directive, A Commentary". **In de voornoemde zaak overwoog de rechtbank dat de betrokkene met overgelegde stukken van uitgaven in Nederland en een hotelovernachting onvoldoende had onderbouwd dat hij in de gastlidstaat woonde of verbleef. Het begrip 'afwezig zijn' is door de rechtbank aldus beschouwd in het licht van** waar iemand zijn of haar reëel verblijf heeft, in tegenstelling tot de omstandigheid dat iemand tijdelijk in de gastlidstaat verblijft.

De voorzieningenrechter ziet geen reden om in de onderhavige zaak anders te oordelen. Verzoekster heeft volgens verweerder weliswaar ruimschoots aangetoond dat zij vaker in Nederland op bezoek was, maar volgens verweerder leidt dit niet tot de conclusie dat zij **niet langer 'afwezig' was in de zin van artikel 16, vierde lid, van de Verblijfsrichtlijn. De** voorzieningenrechter is van oordeel dat verweerder niet ten onrechte heeft overwogen **dat 'afwezig zijn' niet zo moet** worden begrepen dat het enkel ziet op de fysieke afwezigheid van het grondgebied van de gastlidstaat, maar dat het gaat om de vraag of

het centrum van de belangen is verplaatst. Dat is in de onderhavige zaak onbetwist het geval.

Gelet op het bovenstaande is de uitleg van artikel 16, vierde lid, van de Verblijfsrichtlijn **naar het oordeel van de voorzieningenrechter "so obvious as to leave no scope for any reasonable doubt"** [HvJEG, Cilfit, [ECLI:EU:C:1982:335](#)]. Nog los van de vraag of de gevraagde voorziening een tijdelijk karakter heeft (en deze procedure aldus aangewezen is voor het treffen van de gevraagde voorziening), ziet de voorzieningenrechter op dit moment geen aanleiding voor het stellen van prejudiciële vragen omdat uitleg van het HvJEU niet noodzakelijk is voor het nemen van een beslissing.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:1310](#)

JnB2019, 199

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 24-01-2019 (publ. 14-02-2019), AWB 18/578

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2004/38/EG 2 lid 2, 3 lid 2 a

Vb 2000 8.7 lid 3 a, 8.12 lid 1 f

VERBLIJFSRICHTLIJN. Eiseres is 12 jaar en heeft de Kameroense nationaliteit, net als haar moeder. Zij hebben beiden een verblijfsvergunning in Spanje. De minderjarige halfzusjes van eiseres hebben de Spaanse nationaliteit en zijn Unieburgers. De moeder van eiseres, die ook de moeder is van de halfzusjes van eiseres, heeft een Nederlands verblijfsdocument op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet 2000. Eiseres komt niet ten laste van haar halfzusjes maar woont wel in bij haar halfzusjes in de zin van artikel 8.12, eerste lid, onder f, van het Vb 2000. De rechtbank volgt verweerder niet in de uitleg die hij geeft **aan het begrip 'inwoont bij', namelijk dat inwonen ook blijkt geeft van enige** afhankelijkheid. Inwonen bij of ten laste komen van uit artikel 8.12, eerste lid, onder f, van het Vb 2000 geven een relatie tot de Unieburger weer die zodanig is, dat het verbreken van die relatie gevolgen heeft voor de Unieburger en het nuttig effect aan de Verblijfsrichtlijn kan worden ontnomen. Van die situatie is in het geval van eiseres sprake. Eiseres heeft een aan het Unierecht ontleend afhankelijk Verblijfsrecht in Nederland bij haar halfzusjes. Het beroep is gegrond en verweerder moet een nieuw besluit nemen.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:1205](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2019, 200

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 14-02-2019, NL19.1322 en NL19.1371

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Terugkeerbesluit en inreisverbod. Het proces-verbaal van gehoor van eiser is identiek aan het proces-verbaal van gehoor van een andere vreemdeling. Uit een aanvullend proces-verbaal blijkt dat het overgelegde proces-verbaal van gehoor niet op eiser ziet, maar op de andere vreemdeling. Er is dus geen proces-verbaal van gehoor van eiser. Dit kan niet worden hersteld door het (achteraf overgelegde) aanvullend proces-verbaal. De rechtbank kan daardoor niet toetsen of voldaan is aan de vereisten voor de motivering van een inreisverbod en een maatregel van bewaring (in het kader van een evt. lichter middel). Zo kan o.a. niet worden getoetst of er gevraagd is naar eisers bijzondere omstandigheden. Het inreisverbod is daarom in strijd met artikelen 4:8 en 3:46 Awb. De maatregel van bewaring is in strijd met artikel 59c Vw en artikel 3:46 Awb.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:1339](#)

[Naar inhoudsopgave](#)